

До Київського апеляційного адміністративного суду

Третьої особи Олійника Дмитра Вячеславовича,

у справі № 761/8760/14-а (пр. 2-а/761/220/2014), суддя Беспалов О. О.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ.

Подаються щодо апеляційної скарги ПАТ «Київводоканал».

Доводи апеляційної скарги, які є ідентичними доводам апеляційної скарги, поданої від імені КМДА тим же самим представником, не ґрунтуються на нормах матеріального права, у зв'язку із чим підлягають відхиленню колегією суддів, виходячи з наступного.

Фактично ці доводи зводяться до того, що автор апеляційної скарги не погоджується із застосуванням судами попередніх інстанцій пункту 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади») та пунктів 1, 2 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731. При цьому апелянт посиляється на певні судові рішення ВАСУ.

Судові рішення ВАСУ, на які міститься посилання у скаргі, не є преюдиційними, оскільки містять у собі не обставини, які не підлягають доказуванню, а правову оцінку цих обставин у конкретних справах.

Так, згідно роз'яснень, наданих листом ВАСУ від 14.11.2012 р. N 2379/12/13-12:

...передбачене частиною першої статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ.

...Водночас правова кваліфікація діяння особи, наведена у вироку в кримінальній справі або постанові про адміністративний проступок (тобто застосування тих чи інших правових норм до відповідної поведінки), не є обов'язковою для адміністративного суду.

Це стосується також і правової кваліфікації, наведеної у чинних рішеннях судів в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі.

Відповідно висновки інших судів щодо правомірності чи протиправності дій особи, поведінка якої є предметом розгляду в адміністративній справі, не є обов'язковими для адміністративного суду, який таку справу розглядає.

У той же час, відповідно до Глави 3 Розділу IV та ст. 244-2 КАС рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначені норми права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України.

Рішення вищої судової інстанції (постанова ВСУ від 28.11.2011 р. № 21-246а11), щодо правозастосування вищевказаних Указу і Положення було оприлюднене, міститься у матеріалах справи і відповідно до ч. 2 ст. 161, ч. 1 ст. 196 КАС було враховане судом

першої інстанції при розгляді справи. Отже, процесуальних порушень у цій частині судом допущено не було.

Крім того, постановою Верховного Суду України від 02.12.2014 р. № 21-470а14 зроблені аналогічні правові висновки і в задоволенні заяв ПАТ «АК Київводоканал» і ПАТ «Київенерго» про перегляд ухвали ВАСУ від 19.06.2014 р. у справі № 2а-1888/10 відмовлено (роздруківка з ЄДРСР надається). Зокрема, вища судова інстанція дійшла до наступних правових висновків, обов'язкових при розгляді інших справ:

Системний аналіз наведених норм права в контексті конкретних обставин справи дає підстави дійти такого висновку. Якщо голова КМДА, посада якого поєднує в одній особі повноваження керівника органу державної влади і керівника виконавчого органу міської ради, видає нормативно-правовий акт з питань, які організаційно віднесені до відання органів місцевого самоврядування, як-от щодо питань встановлення та/чи затвердження цін/тарифів на житлово-комунальні послуги, і виражає його у формі розпорядження як одного з виду актів органу державної влади, то такі розпорядження підлягають обов'язковій державній реєстрації.

Аналогічний підхід до застосування норм права, які регулюють відносини з питань державної реєстрації нормативно-правових актів, виданих Київським міським головою, Верховний Суд України висловив раніше у своїй постанові від 28 листопада 2011 року (справа № 21-246а11).

В інших частинах доводи постанови Шевченківського райсуду м. Києва від 30.09.2014 р. щодо незаконності оспорюваних розпоряджень КМДА не оспорюються. Зокрема, апелянтом не спростовано, що проекти оспорюваних розпоряджень КМДА, як регуляторних актів не оприлюднювалися, були прийняті у зворотному часі тощо.

Прошу апеляційну скаргу ПАТ «Київводоканал» відхилити.

Додатки: постанова ВСУ від 02.12.2014 р. № 21-470а14 у справі № 2а-1888/10 (роздруківка з ЄДРСР).

13 січня 2015 р.

/Третя особа Олійник Д. В./